

Referat despre poezia Poveste sentimentala scrisa de Nichita Stanescu-a doua parte

Nostalgia starii originare, direct proportionala cu intensitatea sentimentului erotic, are, desigur, intelesul unui act de sublimare a fericirii de a fi indragostit. Din aceasta perspectiva, poezia Poveste sentimentala pare a fi o replica la poeziile de dragoste, din tinerele, ale lui Eminescu, poezii in care somnul indragostitilor semnifica dorinta de a permanentiza starea de fericire, prin iesirea din timp a indragostitilor, pe durata somnului. In poezia lui Nichita Stanescu, ideea temporalitatii instalate in lume odata cu actul Creatiei (act al separarii celor doua principii, Femininul si Masculinul) si a desfasurarii - grabite si amenintatoare - a timpului este sugerata de imaginea situarii indragostitilor de o parte si de alta a orei, asemenea celor doua toarte ale unei amfore, si, respectiv, de comparatia aproape neobservata in textura poemului: "Vartejul lor putea fi aproape zarit, I si deodata I imi lasam un genunchi, I iar cotul mi-l infigeam in pamant, I numai ca sa privesc iarba inclinata de caderea vreunui cuvânt, I ca pe sub laba unui leu alergand" [s.n.]

O lectura arhetipala a imaginii - "Eu stateam la o margine-a orei, I tu- la cealalta, I ca doua toarte de amfora" - suscita si indreptateste identificarea indragostitilor cu cele doua principii ale lumii. In aceeasi ordine de idei, amfora este o imagine-metafora a unitatii de care depind cele doua principii, in relatia contrara a lor, si chiar si a radacinii lor comune. Pe de alta parte, golul amforei are valentele unei aluzii la pierduta androgenie a materiei, la golul ramas in locul acelei stari in structura ei. Aspiratia spre experienta totala a reunirii, prin dragoste, intr-o fiinta unica incumba, pe de o parte, o subtila si sublima nostalgie a originilor, a idealei "structuri" a materiei, iar pe de alta, un refuz - camuflat - al ireversibilitatii temporale.

Poezia Poveste sentimentala apartine, in acceptiunea lucrarii Pentru o poetica a imaginarului a lui Jean Burgos, tipului de scriitura care exprima refuzul temporalitatii, deci retragerea in spatii securizante. Aspectul iluzoriu al dorintei indragostitilor de a recupera acel stadiu primordial al materiei, acel stadiu care exprima unitatea perfecta a lumii, a totalitatii ei, confera acestei "povesti" un caracter sentimental.